

ZA RAZVEDRILLO

Izreden apetit. V Devinu so ulovili v Labi tako velikega lososa, da se mu je čudil ves svet. »No, tako velik pa vendarle ne bo«, je dejal neki bankir, »da bi ga noben jedec ne mogel pojesti. Stal bi 200 dolarjev.« — Takoj se je našel nekdo, ki je sprejel stavo, misleč, da ne more ničesar izgubiti. — Bankir je ukazal poklicati moža, ki ga je poznal in uprašal, če si upa to ribo pospraviti naenkrat. — »Rad bi jo pojedel, če bi bila moja.« — Bankir ga je povabil k sebi na kosilo. Ker se je pa bal, da bi celega lososa, enako pripravljenega, le vendar ne zmoget, je v prisotnosti svojega nasprotnika ukazal razsekati ribo na 24 kosov in vsak kos pripraviti na drug način. Dotični možakar je imel že 18 porcij v sebi, ko se je začel po vsaki porciji skrbno ozirati krog sebe. Bankir je prebledel. Jedec-požeruh je pri 24. porciji mirno dejal: »No, če te ribe kmalu ne bo, ne vem, če jo bom zmoget!«

Na nekem svojih pogostih potovanj po Franciji se je ustavil nekoč cesar Jožef v krčmi manjšega mesteca. Ker je rad hitro in nepoznan potoval, nihče ni slutil, kedo je visoki gost. Predno so zapregli, je hotel cesar Jožef izrabiti čas in se obriti sam, kar je navadno opravil lastnoročno. Čez čas je prišel v sobo radovedni gostilničar in uprašal, če spada k cesarskemu spremstvu. »Seveda«, je odvrnil cesar. — Gospodar je povpraševal še to in ono in kakšno službo ima pri cesarju. — »No«, je odgovoril Jožef, »včasih ga brijem!«

Kant, nemški modrijan preteklega stoletja, je bil zelo raztresen. Nekoč je neka vdova v njegovi navzočnosti tožila o izgubi svojega moža. Kant jo je po-

tolažil in pristavil: »Kaj, ste imeli le enega?« — Nekoč je bil na svatbi, kjer je imel ženin 75 let, nevesta pa 21. Neka gospa je Kanta ogovorila, rekoč: »Kaj mislite, gospod profesor, da je v tem zakonu mogoče upati na otroke?« — »Upati ne, toda bati se je«, je odvrnil Kant.

Nekoč, ko je Ignacij Krasicki, slavnj poljski pesnik in nadškof, prišel v slavnostni obleki na gostijo k Frideriku pruskemu, ga je hotel ta pred številnimi gosti spraviti v zadrego, rekoč mu: »Dragi škof, če umreva skupaj, me sprejmeš pod svoj plašč in vtihotapiš v nebo!« — »Oprosti, presvetli gospodar, da tega ne morem, ker si ukazal odstriči precejšen kos mojega plašča.« — Kralj se je smejal temu točnemu odgovoru in odredil, da so zvišali Krasickemu prejemke do tiste višine, kakor jih je imel prej, predno mu jih je bil zmanjšal.

Papež Aleksander je bil zelo radodaren, in čim višjih dostojanstev je bil deležen, tem večje dobrote je delil revežem. Sam o sebi je dejal: »Dokler sem bil škof, sem bil bogat, kot kardinal sem obubožal, kot papež pa sem popolen berač.«

Ob slavnostnem prihodu francoskega maršala De la Forte v nemško trdnjavo Metz so se zglasili pri njem tudi židje. Ko so mu javili, da čakajo zunaj v predstobi, je rekel: »Nočem videti te druhal; križali so našega Odrešenika! Poženite jih od tod!« — Nato so povedali dvorjani židom, da jih maršal ne more sprejeti. Odgovorili so, da jim je zelo žal in da mu prinašajo 4000 cekinov v dar. To so takoj javili maršalu, ki je vzkliknil: »No, naj le vstopijo, siromaki! Pri moji veri, da niso poznali Odrešenika, ko so ga križali!«

Nekdo je rekel angleškemu bogatašu (lordu) Effinghamu: »V Grönlandiji doživi mnogo ljudi 100 let in vendar ni

tam nobenega zdravnika. Kaj ni to čudno?« — »Pri nas v Londonu je več tisoč zdravnikov«, je odvrnil lord, »in marsikdo doseže tudi starost 100 let. Kaj ni to še bolj čudno?«

Večkrat se zgodi, da spravi najenostavnejše vprašanje tudi največjega učenjaka v zadrego. Tako se je zgodilo tudi znanemu prirodoslovcu Darwinu. Njegova mala nečakinja mu je namreč zastavila sledečo uganjko: »Kaj ima mačka, česar nobena druga žival nima?« — Darwin je premišljeval ter ugal in konečno se je udal. Deklica je bila silno vesela, da se ji je posrečilo, spraviti učenjaka v zadrego. — »O, dragi stric«, je dejala, »kaj ne veš, kaj ima mačka in nobena druga žival pa ne. Kaj, tega ne veš? Mucke vendar!«

Kdor hoče dobro obutev, si kupi Karo čevlje v Mariboru, Koroška cesta št. 19. 559

Regaška Slatina najbolj renomirano zdravilišče proti boleznim želodca, čreves, mehurja, žolčnih kamnov, sra, ledvic in jeter. Najuspešnejše in ceno zdravljenje v maju, juniju in septembru! Zahtevajte prospekte! 344

Nekaj izvanrednega Vam nudi nakup birmanskih daril v trgovini ur in zlatnine M. Ilger in sin v Mariboru, Gosposka ulica 15. Samo prvovrstni proizvodi po čudovito nizkih cenah, kar jamči ogromna izbira. Tudi na obroke brez poviška cen. 580

»Fings« patentirane kose s kosirjem. Zahtevajte prospekte in navodila brezplačno. Iščem zastopnike in prodajalce v vsakem kraju proti visoki proviziji. Generalno zastopstvo za SHS: Josip Videmšek, Maribor, Koroščkova ulica št. 36. 631

Al. Kokelj:

Obljube in dejanja — zverstva — boljševikov.

Boljševiki, ali kakor jim pravimo pri nas: komunisti, imajo zelo spretne agitatorje, kateri obljubujejo ljudem že na zemlji nebesa. Neverjetno je, kako so slepili in varali narod v Rusiji in ravno to je bilo vzrok, da so zapeljali priprosto rusko ljudstvo. Isto skušajo doseči drugod, ker imajo svoje mreže razpredene po raznih državah. Razlika je le ta, da jim drugod seme ne gre tako v klasje, kot jim je šlo v Rusiji. In še manj uspeha bi imeli s svojo agitacijo, če bi jih ljudje bolje poznali. Boljševiki znajo le klati in razdirati. V tem so res prvovrstni mojstri, le žal, da priprosti narod to njihovo rokodelstvo še vse pre malo pozna.

V časopisih čitamo o grozodejstvih, ki so jih uganjali v Mehiki trinog Calles in njegovi pristaši. Vse to je hudo in strašno, in srčno pomilujemo mehičanske katolike, ne smemo pa zapreti oči pred zverstvi, katera so uganjali boljševiki v Rusiji. V knjižnici sanatorija ruskega Rdečega križa v vurburškem gradu sem našel knjigo »Gibel (pogin) Nikolajevska na Amuru« od ruskega pisatelja Anatolija Gan. Ne

vem, če sem kdaj v zgodovini čital o večjih grozodejstvih, kot so se tamkaj godila. In ta grozodejstva so se vršila na naših bratih po krvi. Zato je potrebno, da tudi naše ljudstvo zve za ta strašna dejanja in to še posebno radi tega, da bo vedelo, česa so zmožni boljševiki.

Blizu izliva velikanske reke Amur, čegar dolžina znaša 4480 km, nasproti otoku Sahalinu v Aziji je bogato mesto Nikolajevsk. Mesto sicer ni veliko, število je le okrog 10.000 prebivalcev, toda ima močno razvito trgovino z živino, lesom in ribami, katere so pošiljali v osrednjo Rusijo, na bližnjo Japonsko in na razne druge strani. Poleg tega je tam rastlo bogastvo vsled obilnega zlata, katero so dobivali v pesku reke Amur, levega pritoka reke Amur.

Boljševiki so prišli v Nikolajevsk 28. februarja 1920 ter so takoj zasedli mesto. Polastili so se tiskaren ter so ustavili vse liste. Prisvojili so si banke, rekvirirali so zlatnino, srebrnino in druge dragocenosti. Takoj so začeli zapirati odlične meščane, katere so v ječah mučili, ubijali ter so se polastili njihovega premoženja. Z nakitjem umorjenih odličnih žensk so se dičile soproge boljševiških mogočnejšev. Vedno strašnejša so bila njihova zverstva, nazadnje so sploh sklenili prebivalce pomoriti in mesto zažgati. Uradno je dokazano, da so umorili nad 6000 prebivalcev in z Rusi vred tudi 700 Japoncev. Kitajci in mnogi drugi so izvedeli za namero boljševikov ter so se izselili iz mesta. V posebnem tajnem zasedanju so določili red, po katerem so sklenili ubijati prebivalce. V prvo vrsto so prišli judje in njihove družine, v drugo vrsto žene, otroci oficirjev in vsi, ki so služili v carski armadi; v tretjo družino že prej (kmalu po prihodu) aretiranih in ubitih družinskih očetov; v četrto vrsto so prišle osebe, ki so bile vsled kakih razlogov po boljševiških sodiščih oproščene in izpuščene na prosto. V peto vrsto so prišli uradniki, trgovci, rokodelci in delavci, kateri niso tulili v boljševiški rog. Glavno klanje so določili za mesec maj. Ljudstvo so zapirali kar v trumah in v noči 22. maja se je začelo krvavo klanje. Ubijati so začeli zvečer ob 11. uri in so nadaljevali

do jutra. Ko so rablji končali svoje delo, so šli po hišah iskat in nabirat novih žrtev. Ko so bile ječe polne, se je naslednjo noč zopet vršilo krvavo klanje. Očividci trdijo, da je takrat v treh dneh bilo poklanih okoli 3000 ljudi. 24. majnika so pripeljali iz ječ veliko aretirancev z uklenjenimi rokami, naložili so jih na tovorno ladjo in jih peljali na sredino reke Amur, kjer so vse z udarci puškinih kopit in z bajoneti pometali v vodo. Istega dne zvečer od 7. do 8. ure so na bregu reke Amur poklali veliko število Japoncev z bajoneti in s sekirami. Japonci so prosili milosti, da bi jih postrelili, a ne poklali. Klicali so: »Ruska streljaj, ruska streljaj!« in se niso bali smrti. Njihova trupla so pometali v reko Amur. Isti večer so boljševiki z jetniki v ječah uganjali strašne reči. Tepli so jih, mučili in klali. Joka, vzdihovanje umirajočih se je miešalo s streli, udarci in zverskimi kiki od krvi pijanih rabljev.

Ko je bila večina prebivalstva pokončana, so zažgali mesto. Najprej so požgali čajke in ribiške ladje, žage z vsem lesom vred in potem celo mesto. Gorelo je 30. in 31. majnika. Mesto je bilo podobno gorečemu morju. Med drugimi je zgorelo šest pravoslavskih cerkva.

Po požaru so boljševiki zagrešili novo zverstvo. Objavili so, da se bodo tisti, katerim je dovoljeno odpotovati iz mesta, peljali na ladji, katera gre v približno 90 km odaljeni Kerbi. Bilo je okrog 500 ljudi, največ starčkov, žensk in otrok. Toda boljševiki jih niso odpeljali v Kerbi. Ladjo so zapeljali na sredino reke Amur in tam so jo z vsemi ljudmi vred potopili.

Pisatelj Anatolij Gan navaša v svoji obširni knjigi mnogo uradnih poročil in pričevanja očividcev, kako strašna grozodejstva so uganjali boljševiki. Naj navedem iz knjige nekaj teh grozovitosti!

Ljudi so žive žgali, z živimi so kurili, odsekavali so jim roke in noge ter živim zabijali žreblje v telo. Uradno poročilo japonske vlade je poročalo, da so na bregu reke Amur našli 127 trupel.

Večinoma so imela hude rane in odsekane ude. Isto poročilo japonskega štaba je naznanjalo, da so pri kraju De Kastri našli 18 trupel z odsekanimi rokami, nogami in glavami.

Da so žive ljudi sežigali, javljajo poročila o zgorelih hišah, v katerih so našli obžgana trupla. Oficirjem so zabijali žreblje v pleča in so to nazivali: »Povišanje v višje čine.« Ljudi so privezovali k dvema konjema za noge in so jih potem s knutami gonili na razne strani.

Uradno poročilo japonskega štaba se je glasilo: »Na ulicah Nikolajevska so našli trupla, katerim so psi požrli nosove, ušesa in tudi druge dele telesa.« V časopisu »Osaka Majniči« so bila fotografirana naga trupla, katera so obžrli psi.

Deklice-gimnazistke, krog 50 po številu, so prisilili, da so šle služiti v vojašnico in potem so mnoge oskrunili. Kateri so se branile, so jih takoj ubili; katere so se jim udale, so jih pa tudi pozneje zaklali. Ravno tako so delali tudi z drugimi ženskami. Neko ženo, soprogo odličnega nikolajevskega meščana, so tudi silili, da bi služila v vojašnici, toda uprla se je. Zato so jo vlekli do reke Amur. Tam so ji zapovedali, da mora prebiti led, kamor jo bodo potopili. Toda žena se je tudi temu uprla in je rekla: »Rajše me takoj ubijte!« In našel se je »dobri« človek, ki jo je takoj ustrelil.

Nekaterim so vlivali mrzlo vodo v usta, dokler niso zmrznili. Druge so prisilili, da so se na mrazu do golega slekli; take so potem vodili po mestu in jih nazadnje utopili v reki Amur.

Nek rokodelci se je posebno odlikovali: vzel je kladivo in je izbijal iz zob umorjenih zlate plombe.

Dopisnik »Dela Rossi«, g. Amurskij, je med drugim pisal: »Ko so boljševiki morili otroke, propovedovali so posebno teorijo. Rekli so, če ubijemo starše, moramo ubiti tudi otroke, ki so stari nad pet let. Do petih let more otrok pozabiti, a če pusti otroka nad pet let pri življenju, se v teku časa more nad

teboj maščevati. In tako so klali otroke s starši vred. Srečal sem nekega znanca in ta mi je pripovedoval, da je izmed 360 učencev krajevnega realnega učilišča ostalo samo 50. Nekateri so ušli, drugi so bili poklani v Nikolajevsku, mnogo so jih tudi utopili v reki Amur.

Gojence nekega zavoda so posadili na ladjo, odpeljali jo na sredino reke in so vse v njo pometali. Mnogo je slučajev, da so večje družine bile pokončane z malimi otroci vred. Na nekem kraju mesta, kjer je vse zgorelo, stoji velik križ. Na njem je zapisano, da je bilo tu ubitih sedem oseb in sicer: mati s šestimi otroci Dijak Naletov pripoveduje, da so mu vstrelili očeta in mater z malo sestrico in bratom.

Med drugimi so gnali v smrt tudi očeta, mater in dva otroke: deklico in dečka. Deklica je strašno jokala, a deček ni potočil solze. »A ti, zakaj ne jokaš?« se je obrnil rabelj k njemu, »ali se ne bojiš smrti?« — »Čemu bi se bal, je vse eno kdaj umrjem«, je odgovoril neustrašeni deček. — »Mama, mama«, je jokalo majhno slabotno dete. Boljševiški morilec je rekel: »Ne jokaj! Zakaj rjoveš? Jaz ti bom mama.« Vsega skupaj je bilo pomorjenih okrog 600 otrok. Na desetino njihovih trupel je bilo fotografiranih. Mnogo jih je plavalo po reki Amur, ki jih je tu in tam vrgla na breg.

»Na dan mojega prihoda v Nikolajevsk«, piše g. Čilikin, »sem videl zelo žalostno sliko: Reka Amur je vrgla na breg mlado ženo okrog 26—27 let. K njenim rokam in nogam so bili privezani štirje otroci.« — »Železne, nečloveške živce je treba imeti«, piše dalje g. Čilikin, ki je obiskal Nikolajevsk v mesecu juliju, en mesec po požaru, »da je bilo mogoče poslušati strahovite doživljaje preostalih prebivalcev. Pri nekem so zaklali osem otrok, pri drugem pet, tretjemu so pred očmi zaklali ženo in odsekali glavo triletnemu otroku. V Nevelski ulici je k meni pribežala neka gospa. Njen pogled je bil strašen. Stara možka suknja je pokrivala skoraj golo

Mož v sivi suknji.

Roman iz Napoleonove dobe. — Angleški spisala B. Orczy. — Prevedel Paulus.

(Dalje.)

»Rotim vas, gospod Fernand,« je milo in proseče vzkliknil, »nikar ne izgublajva časa! Koj pojdiva na policijski komisarijat, pa vzemiva Lefèvre in četo policistov! Lepo vas prosim, pojdiva nemudoma!«

Mož v sivi suknji se je mirno iznebil prstov, ki so ga krčevito grabili za roko, in dejal:

»Zaenkrat ne bova šla na policijo, ako vam je prav, gospod podprefekt! Ne pozabite, kaj ste pravkar sami povedali! Če bi silili v gospodično Vaillant, bi utegnili skočiti v jarek in bi nesla skrivnost o vašem sinu s seboj v smrt!«

»Moj Bog, prav govorite!« je zastokal narečni oče. »Pa kaj naj storim? Za božjo voljo, povejte, kaj naj storim!«

»Čisto lepo mirno bova sedajle šla v Les Colombiers. Za take slučaje imam vedno pripravljenega ošedlanega konja v gostilni. Pri treh

kraljih'. Čisto blizu je. Pripeljite svojega konja, pa pojdite z menoj!«

»Ampak —!«

»Prosim vas, nikar ne ugovarjajte!« ga je kratko prekinil detektiv. »Vsaka minuta je lahko usodna!«

In molče ga je gospod Leblanc ubogal. Na mah je postal pokoren kakor otrok. Mali, suhljati mož v sivi suknji je dobil popolnoma v oblast njegovo voljo in njegovo mišljenje.

4.

Izprva sta molče jezdila po samotnem koluvozu. Gospodu Leblanc se je obupno mudilo, neprestano je poganjaj konja. Mož v sivi suknji je nekaj časa potrpežljivo jezdil za njim, končno pa ga je ustavil.

»Stojte! Konj vam bo opešal, gospod podprefekt! Jezdiva korakoma, da si opomore! Tudi par reči vas moram še vprašati, preden prideva do hiše.«

Gospod Leblanc je ubogal. Saj je bil v resnici sam bolj utrujen ko njegov konj.

»Najprvo mi povejte, kako peč imate v vaši spalnici,« je vprašal detektiv tako nepričakovano, da ga je podprefekt strme pogledal.

Izšel je Lin II. zvezek!

Res niste še naročili

Karl Mayeve knjige?

Ne čakajte, dokler se ne dobi. Nad 1000 knjig že razprodanih, ostanek bo kmalu! Pišite Tiskarni sv. Cirila — Mariboru.

telo. Čevlji, katere je imela — kot sem pozneje izvedel — so bili last njenega kitajskega kuharja. V Nevelski ulici so ji požgali dve hiši. Dvakrat so jo aretirali in dvakrat je ušla. Pomagal ji je njen kitajski kuhar. Po noči se je skrivala v grmičju s sestro in 70letnim očetom ter je videla, kako so trpinčili, rezali in klali njene prijatelje in znanke. Oče in sestra sta znorela.

Silno so trpinčili vjetnike v ječah. Izpraševali so jih le med mučenjem. Vželi so jim vso vrhno obleko; le v spodnji obleki in bosi so hodili v mrazu in snegu. Tako pridobljeno obleko so si kar razdelili med seboj, med »prijatelje naroda«.

Zakaj opisujem te žalostne dogodke? Zato, dragi čitatelj, da boš vedel, kake so v resnici boljše stvari, ki nepodučnim ljudem obljublajo nebesa že tukaj na zemlji. Pišem pa še radi drugega vzroka: Večkrat me je že kdo povprašal, zakaj so Rusi, ki so v naši državi, zapustili domovino? Na to odgovarjam: Rusijo so zapustili večinoma vojaki, visoki oficirji s svojimi ženami in otroci, v kolikor so mogli; dalje razni uradniki, veleposestniki itd. Vse take bi bili boljše stvari, jih ubili ali bi bili vsaj zaprte imeli, če bi si ne bili z begom rešili življenja. Zato moramo do teh izseljencev biti prijazni in jim moramo iti na roko, kolikor je mogoče, ker vsakemu je težko zapustiti milo domovino.

K sklepu pristavim še to: Boljševiki so zaklali v Nikolajevsku in okolici tudi okrog 700 Japoncev. Japonci so zahtevali zadoščenje. Boljševiki ga niso mogli dati, zato so Japonci zasedli in se polastili silno bogate severne polovice otoka Sahalina, kjer so neizmerne zaloge premoga in petroleja. Južno polovico Sahalina so Rusi morali odstopiti Japoncem že leta 1905 vsled portsmutskega dogovora. Japonci seveda ne bodo več zapustili Sahalina. Tako so boljše stvari prizadejali svoji domovini ne le silno škodo v verskem, нравnem in družabnem, marveč tudi v gospodarskem in političnem oziru.

»Da,« je dejal, »lepa, velika peč je v spalnici, prava starina, kakor je vobče vsa oprema v gradu starinska.«

»Ste pred kratkim kurili v peč?

»Seveda! Vsak dan kurimo. Vreme je bilo zadnje tedne zelo hladno.«

»In kaka je vaša postelja?»

»Lepa, starinska,« je odgovarjal gospod Leblanc, vse bolj začuden nad nenavadnimi vprašanji. »Mislim da stoji v hiši že dve, tristo let. Edini kos je, ki je ostal od nekdanjega pohištva, vse drugo je prodal oskrbnik rodbine Mamers, preden je država zasegla posestvo in hišo. Ne vem, zakaj postelje tudi niso prodali. Morebiti, ker je pretežka in ker je z vijaki pritrjena k tlom.«

»Hvala lepa! Stvar je zelo zanimiva!« je dejal detektiv suho. »Sedaj pa mi še povejte, ali je še kje v bližini kaka stavba, ki je tudi zgodovinski zanimiva.«

»Mislite stavbo iz šestnajstega stoletja, iz dobe hugenotov?»

»Da.«

»Take ni nobene več v Bourg-le-Roi. Mesto je moderno, kakor veste, in Les Colombiers je edina hiša, ki je tod okoli zgodovinski in po svo-

jem slogu vredna zanimanja. Morebiti da še tudi razvaline v Saut-de-Biche.«

»Razvaline v Saut-de-Biche —?»

»Da. V gozdu ležijo, pol kilometra so oddaljene od Les Colombiers. Pravijo, da je stalo kedaj tam gospodarsko poslopje, ki je spadalo h gradu. Druga ni več videti ko par polpodrtih zidov. Pred kakimi desetimi leti je požar uničil poslopje in občina mesta Bourg-le-Roi je del stavbenega gradiva porabila za novo mestno hišo. Kar je ostalo, je kup razvalin in ožganega lesovja.«

Med temi pogovori je čas kmalu minil, Alençon je ostal daleč zadaj in prijezdila sta v goščavo, v kateri je ležal gradič Les Colombiers. Črez dvajset minut sta se ustavila na dvorišču. Sluga je prihitel in pomagal gospodu Leblancu iz sedla. Mož v sivi suknji je sam skočil na tla.

»Kaj je novega?« je vprašal slugo.

Mož je skomignil z rameni. Nič da se ni spremenilo v zadnjih urah, je pravil. Hlapca da sta še na straži pred spalnico, vrtnar pa da stoji s svojimi ljudmi spodaj ob jarku in gleda v zadelana okna spalnice ter se čudi, kaj da počenja zblaznelo dekle v zaklenjeni sobi. Gospa Leblanc si je opomogla iz težke nezvesti in leži v obednici na divanu. Nihče da ni videl gospodične

5 mesecev na Palma namesto 2 meseca na usnju

...En klic je danes odločujoč
...Čas je denar, denar je moč
...Delovni čas zaslužek nudi

Štedljivost je dobiček tudi
Kar mesto dveh pet mesecev drži
Prihrani denar in mesec tri.

PALMA

ZAHVALA.

Podpisana se zahvaljujem tem potom
prekoristnemu društvu

»LJUDSKA SAMOPOMOČ« V MARIBORU

za znatno podporo, ki se mi je izplačala
takoj po smrti mojega očeta gospoda Fr.
Pijavca v pripadajoči izmeri.

Kdor še ni član tega človekoljubnega
društva, naj takoj pristopi!

Gačnik—Sv. Jakob v Slov. goricah,
dne 10. junija 1929. Ana Pijavec.

Učenca za mizarstvo obrt sprejme takoj Jožef
Pavalec, mizar v Slov. Bistrici. 717

Hlapca pridnega, poštenega, zanesljivega sprej
me takoj za stalno: A. Arbeiter, Maribor,
Dravska ulica 15. 718

Išče se k odvetniku na deželo snažna, pošena
kuharica, katera opravlja tudi druga hišna
dela. Prednost imajo starejše od 40 do 50 let
z daljšimi spričevali. Pismene ponudbe na
naslov: »Poštni predal št. 9«, Ormož. 719

Proda se prodajalna z mešanim blagom s sta
novanjem vred. Naslov v upravi lista. 720

Viničar z nekaj delavnimi močmi išče se za
večje posestvo v bližini Ptuja za jesen. Po
nudbe so poslati z navedbo dosežanjih služb
na upravo lista pod »Viničar«. 723

Občni zbor Posojilnega in hranilnega društva
pri Sv. Emi, r. z. z. n. z., se vrši v nedeljo dne
23. junija 1929 ob treh popoldne v posojilni
ških prostorih. Dnevni red: 1. Čitanje zapis
nika zadnjega občnega zbora. 2. Čitanje re
vizijskega zapisnika. 3. Poročilo načelstva
in nadzorstva. 4. Volitev načelstva in nad
zorstva. 5. Odobritev računskega zaključka
za leto 1928. 6. Slučajnosti.

KRAVO

Sladkor

Moko

Olje

In vso drugo
specerijo do
bite najceneje

pri MEDO

Maribor

Glavni trg št. 27